

**NOI MINUNI
ALE SFÂNTULUI
IOAN MAXIMOVICI**

Carte tipărită cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte

GALACTION

Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Ediția a doua

Traducere din limba engleză:
Ștefan Francisc Voronca

EDITURA EGUMENIȚA
2020

Cuprins

Cronologie	5
-------------------------	---

I. Amintiri

Sfințirea Episcopului Ioan	7
Întâlnirile mele cu Vlădica Ioan	10
„Acesta, da, episcop!”	16
Pilde de sfințenie și har	22
Un elev de excepție	22
Amintiri despre un ierarh ascet	24
Slujitor în Shanghai	30
Un drept al secolului XX	38
Amintiri despre Arhiepiscopul Ioan	45
Întru slava lui Dumnezeu și a tuturor sfinților	51
Străbătând anii împreună cu Vlădica	57
Din Shanghai spre San Francisco	63
Amintindu-mi de Vlădica Ioan	67
Vlădica cunoștea firea sârbilor	71
Cu Vlădica Ioan în Franța	71
Crăciun cu Vlădica	74
Vlădica avea o memorie incredibilă	75
Cuvânt la parastasul Arhiepiscopului Ioan	76

II. Mărturii

Vlădica ajuta de multe ori pe multe căi	81
---	----

Vindecarea de boală după ungerea cu ulei de la mormântul Vlădicăi Ioan	87
Îmbunătățire a sănătății după o panihidă la mormânt	88
Salvat de la înec	89
Ajutor primit după o slujbă de pomenire pentru Vlădica Ioan	90
Vlădica îi apare unui copil pe care îl tămăduiește	91
Vlădica - păzitor al vieții de familie	93
Vindecări prin rugăciunile Vlădicăi Ioan	93
Vlădica ajută la naștere	95
Ajutând copiii	96
Vlădica se roagă	98
Izbăvire de un obicei păcătos și rușinos	100
Vlădica ușurează durerile de artrită	103
Vlădica ajută o familie	104
O urmare fericită	106
„Mă rog”	108
Vindecarea unui băiat	109
Vindecarea unei răni și Vlădica ajută la găsirea adevăratei Credințe	110
Salvat prin rugăciunile Vlădicăi Un caz de înainte-vedere a Vlădicăi	114
Vlădica avertizează asupra unui posibil dezastru	116
Vlădica oprește frigurile	116
Lecții de credință	118
Medicii au rămas uluiți	120
Evitarea unei grave criză de astm	124
Vindecarea unui prieten musulman	125

Scăpat dintr-un accident	125
Vlădica călăuzește pe cineva spre adevărata Biserică	126
„Eliberează-te... și lasă-te în voia lui Dumnezeu”	129
Ajutor în găsirea adevăratei Credințe	130
Vlădica salvează de la moarte	133
Vlădica ușurează durerea	134
Puternica credință a Vlădicăi	135
Plăcuții lui Dumnezeu nu vor fi batjocoriți	136
Vlădica vindecă și întărește	137
Vindecarea unui copil	138
Durerile încetează prin rugăciunile Vlădicăi	140
Vlădica ajută o familie	141
Vlădica miluiește o fetiță	144
Clarviziunea Vlădicăi	144
Vlădica apare la mormânt	146

Raportul Sinodului Episcopilor întocmit de Comisia care a examinat moaștele Ierarhului Ioan de Shanghai și San Francisco	147
---	------------

III. Scrieri

Scrisori	155
Despre sfârșitul lumii	164
Acatistul Sfântului Ioan, noul făcător de minuni	177

I

Amintiri

Sfințirea Episcopului Ioan

Ultima hirotonie săvârșită de Mitropolitul Antonie (Hrapovițki) a fost aceea a Ieromonahului Ioan (Maximovici) întru ierarh de Shanghai.

Episcopul Ioan a devenit episcop la vârsta de treizeci și opt de ani. El provenea dintr-o familie nobilă din regiunea Harkovului și a atras atenția Vlădicăi Antonie în Harkov, la 1914. După ce a terminat școala la Corpul Cadetilor, a absolvit apoi Dreptul în Rusia și Seminarul Teologic în Belgrad. Și apoi, după ce a fost tuns în monahism de către Vlădica Antonie în Mănăstirea Milkovo, fiind ieromonah a predat la Seminarul Teologic din Bitola. Acolo, ieromonahul Ioan s-a dovedit a fi un om al rugăciunii. Populația macedoneană și grecească din zonă, căreia îi slujea în limba greacă, a ajuns foarte curând să-l iubească.

Încredințându-i cărja episcopală, Vlădica Antonie i-a zis: „Din copilărie am fost martorul multor hirotonii. Încă de pe atunci am luat aminte la cuvintele adresate noilor ierarhi. Îmi amintesc cuvintele Mitropolitului Isidor al Petersburgului și Novgorodului atunci când încredința cărja noilor episcopi:

«Este foarte simplu; încercați să împliniți doar două porunci: *Slujește cum trebuie și nu-ți da aere*».

„Mai presus de toate să iubiți slujbele dumnezeiești și, de vreme ce nu veți ridica nici un fel de pretenții, veți fi capabili să împliniți aceste făgăduințe la măsură deplină”.

„Trăind ca o fecioară curată, nu vă mândriți spunând ca și fariseul: *Dumnezeule, mulțumescu-Ți că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri, sau chiar ca acest vameș* (Luca 18, 11). Domnul să vă țină departe de asemenea simțăminte! Rugați-vă cu umilință, căci această rugăciune vă va îmbogăți inima permanent. Aceasta este smerita mea dorință către voi, împărtășită și de ceilalți ierarhi prezenți aici. Să iubiți dumnezeieștile slujbe, păstrând această dragoste până la sfârșitul vieții”.

„Mulți dintre episcopi sau din clerul superior, în vremea când se aflau pe o treaptă ierarhică mai mică, iubeau cu ardoare dumnezeieștile slujbe, dar, o dată cu sporirea în vârstă și câteodată în bogăție, credința li s-a răcit treptat; dar tu nu vei deveni niciodată ca ei. Întotdeauna m-a durut atunci când auzeam spunându-se despre un anumit episcop că nu prea dă atenție slujbelor și neglijează rugăciunea, dar cel puțin este un bun administrator. Nu e nevoie de calități administrative la un ierarh. Dacă va privi rugăciunea ca pe prima lui datorie, administrația își va avea grijă de ea și totul din jurul său se va îmbunătăți de la sine”.

„Mai mult, înfrânează-te întotdeauna de la a-i judeca pe frații tăi arhipăstori pentru lipsa lor de

râvnă, fără să primești în inimă nici o amăgire. Iubește teologia și încearcă să-i pătrunzi adâncurile. Luminează cu ea sufletul tău și sufletele celor din jurul tău, iar prin învățatură dă-i inimii tale hrană de-suflet-mântuitoare”.

„Calea ți-e deschisă, împodobită cu înțelepciunea care vine din smerenie și bunăvoință față de toți. Să nu te deznădăjduiești dacă, pe cale, vei întâmpina nerecunoștință. Sfântul Munte Athos i-a crescut pe oameni un într-un tip de mobilitate care împletea râvna în lucrare cu plinătatea smereniei; aceasta este calea prin care cresc în inima ta și a celor din jurul tău toate virtuțile. Deci, dacă vei împlini aceste lucruri, amintește-ți de cuvintele Apostolului Pavel. La cine se refereau? Răspundem cu cutremur: la Domnul nostru Iisus Hristos: Un Arhiereu ca Acesta ne și trebuia nouă: *sfânt, lipsit de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoși...* (Evrei 7, 26)”.

Hirotonirea Episcopului Ioan s-a deosebit prin căldura inimii pe care au simțit-o cei prezenți. Pe lângă ierarhii ruși, a participat și un delegat al Bisericii sârbe, un renumit teolog și predicator – Nicolae [Velimirovici] al Ohridei, precum și alți preoți din Biserica Sârbă.

La trapeză, cineva astfel a descris hirotonirea:

„Mulți arhierei luminători s-au aprins aici, dar ei au fost rămășițe, cum s-ar zice, ale vechii Rusii; au fost născuți și crescuți de ea. Totuși, noul episcop este un tânăr vlăstar din acea viță care, cu toate necazurile și furtunile ei, nu s-a rupt de duhul rusesc. Un purtător al acestui duh este întruchipat de acest

tână episcop, care a fost întâmpinat în Bitola de către primii fii ai Bisericii – reprezentanții populației grecești – precum și de aceia care au venit să-l vadă aici, distinși reprezentanți, de acum, ai puternicei Biserici Sârbești. Fie ca drumul viitor al Rusiei să continue pe aceeași linie”.

Episcopul Ioan a păstorit turma lui din Shanghai până la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial după care, o dată cu instaurarea regimului comunist din China, a fost martorul unui exod al unei părți importante din turma sa din Shanghai, respectiv a emigrației către Statele Unite a celor ce-și găsiseră un loc de refugiu pe insula Tubabao din Filipine. În acest scop, Episcopul Ioan a făcut demersuri stăruitoare la Washington. Ulterior, când turma sa a fost acceptată în Statele Unite, a fost numit Arhiepiscop al Europei de Vest.

*Arhiepiscopul Nikon,
în Viața Mitropolitului Antonie, vol. V*

Întâlnirile mele cu Vlădica Ioan

Pe tânărul Ieromonah Ioan Maximovici l-am întâlnit la începutul slujirii sale preoțești. Am păstrat legătura din 1928 până în 1934, adică până când a plecat către îndepărtatul Orient ca Episcop de Shanghai. L-am văzut în timpul ultimei și scurtei perioade a slujirii sale ca Arhiepiscop al Americii de Vest și de San Francisco (1963-1966). Astfel, am fost

martorul, cum s-ar spune, atât al primelor cât și al ultimelor etape ale vieții lui pastorale.

L-am întâlnit pe Vlădica în vara anului 1928, în timpul vacanțelor de vară. Deși nu împlinisem douăzeci de ani, mi-am făcut studiile liceale în Belgrad, fiind în al treilea an. Am slujit în altarul Bisericii Sfânta Treime, care în acea vreme era Catedrala principală a Bisericii Ruse din Diaspora. În această biserică slujea adesea întâi-stătătorul Bisericii din Diaspora, Mitropolitul Antonie, precum și alți ierarhi ai Diasporei. Într-o duminică, s-a întâmplat să nu fie destui slujitori, iar unul dintre ipodiaconi (cred că era Ivan Gardner) m-a luat pe mine. Asemeni multor tineri apropiați de Biserică, Vlădica Ioan îl iubea și-l avea la mare cinste pe Mitropolitul Antonie, privindu-l ca pe un mare conducător bisericesc; datorită vieții sale personale, el constituia un model greu de urmat, o întruchipare vie a blândeții, smereniei și dragostei. Îmi vorbea adesea despre acest lucru, știind că și eu îl iubeam pe Mitropolitul Antonie. În multe aspecte, Vlădica Ioan a urmat exemplul Mitropolitului care, nu după puțină vreme, avea să treacă la Domnul. A învățat cu deosebită de la el modul de comuniune cu ceilalți – simplu, direct, spontan și adesea afectuos și, se pare, cu un ușor umor specific rușilor din sud.

Relația dintre noi a început foarte simplu. După una din slujbe, Vlădica m-a întrebat cum mă cheamă și unde locuiesc. Aflând că nu trăiesc departe de el și, ca să fiu mai precis, de casa unde au trăit părinții lui, Vlădica m-a invitat să merg cu el acasă.

Între 1929 și 1934 Vlădica a predat la Seminarul Teologic din Bitola, din sudul Serbiei, iar la părinții lui din Belgrad locuia numai vara, în timpul vacanțelor școlare. Mai târziu, când am devenit și eu profesor la liceu, am înțeles de ce avusese Vlădica atât de mult succes la seminar, în ciuda defectului de vorbire. El nu era numai un excelent pedagog (știa cum să-și adapteze metodele la vârsta și maturitatea clasei sale), dar își iubea și elevii, care nu pregetau să-i răsplătească dragostea. În conversații, Vlădicăi îi plăcea foarte mult să aducă exemple din viața sfinților, fapt care-i făcea discursul mult mai viu și mai familiar. Era ușor să-l îndupleci pentru un sfat și puteai fi sigur că întotdeauna primeai un răspuns concis. De atunci încolo obișnuiam să merg întotdeauna cu el acasă, devenindu-mi mai apropiat și ajungând să-l iubesc.

Am avut ocazia să-i întâlnesc și pe părinții lui, pe care îi vedeam din când în când la biserică. Văzându-i în timpul slujbelor, îmi păreau cam rigizi, în special mama lui, dar am aflat mai târziu că, de fapt, sunt niște oameni blânzi și plini de căldură. Aparent, Vlădica nu semăna cu ei; totuși, judecând după o fotografie, el semăna mai mult cu unul din strămoșii săi (cred că era stră-străbunicul lui), Mihail Alexandrovici Maximovici, care murise în 1873; e foarte probabil ca Vlădica să fi primit numele de botez în onoarea lui. Strămoșul lui a fost un mare cărturar, un fel de om al Renașterii; nu numai că era un mare botanist și zoolog, dar era și un specialist în istoria literaturii ruse, un filosof și un artist al micu-

lui folclor rusesc. Era în primul rând un profesor de botanică și apoi de filologie rusă. Era totodată și rector al Universității din Kiev. În tinerețe, i-a cunoscut pe Pușkin și Gogol. Un alt binecunoscut înaintaș al Vlădicăi Ioan a fost Mitropolitul de Tobolsk, Sfântul Ioan (Maximovici), luminătorul Siberiei de Vest, care a murit în timpul domniei lui Petru cel Mare. În secolele XVIII și XIX, familia Maximovici era binecunoscută în cercurile nobiliare și ale proprietarilor de pământuri din regiunea Poltava. Chiar și Vlădica absolvise Corpul Cadeților din Poltava. Părinții Vlădicăi locuiau în Harkov. Pentru o scurtă perioadă de timp, tatăl lui a fost conducător al nobilimii din Harkov, unde Vlădica și-a terminat Dreptul. În anii de studenție, Vlădica l-a întâlnit pe distinsul Arhiepiscop Antonie [Hrapovițki] al Harkovului, Mitropolitul Kievului de mai târziu, care avea să exercite o influență considerabilă asupra lui. E de remarcant faptul că cei mai îndepărtați înaintași ai Vlădicăi Ioan au fost cei din nobilimea sârbă, care și-au părăsit patria natală după cucerirea ei de către turci la sfârșitul secolului al XV-lea. (Am mai putea nota aici și aceea că bunica după mamă a țarului Ivan cel Groaznic, prințesa Elena Glinskoy, făcea parte dintre refugiații nobilimii sârbe.) Ca și emigrația rusă din Iugoslavia, Vlădica Ioan a iubit foarte mult Serbia și poporul ortodox sârb. Emigrația de care am pomenit se compunea în special din foști militari ruși și familiile lor și, în general, din *intelligentia* rusă.

Treizeci ani mai târziu, ca arhiepiscop de San Francisco și al Americii de Vest, Vlădica Ioan a înce-

put să ne facă vizite la parohia din Seattle. Cum era și firesc, în prima zi a vizitei sale, el s-a oprit să mă vadă, mai ales că locuiam vizavi de biserică. A intrat în camera mea, situată la demisol, spre care exista o intrare dinspre grădină. Existau perioade când venea de mai multe ori, fie în cursul zilei, fie seara. Stătea pe un fotoliu și se odihnea. Uneori rămânea tăcut; alteori începea deodată să vorbească; depăna amintiri din Belgradul nostru rusec, de la părintele lui, Mitropolitul Antonie. Vlădica iubea și cunoștea bine istoria Rusiei și era o plăcere să-l asculți povestind. Ca și Mitropolitul Antonie, era un politician conservator și monarhist. Credea în renașterea Rusiei. Era îngăduitor și iertător față de oamenii cu lipsuri; nu judeca niciodată. Când i-am pus o întrebare incomodă referitoare la supărările din San Francisco legate de construcția catedralei¹, el „a adormit” imediat pentru câteva minute; n-am mai adus niciodată în discuție acest subiect. Câteodată, Vlădica schimba în mod brusc cursul conversației aducând în discuție diverse chestiuni legate de familie de natură să mă supere uneori, chestiuni de care îi vorbisem mai înainte. Puteai să te încrezi în el fără nici o ezitare; sfatul lui era întotdeauna simplu și direct.

Sâmbătă, 2 iulie 1966, Vlădica a venit la mine; am discutat aproape patruzeci și cinci de minute.

¹ În timpul construcției noii catedrale din San Francisco, în comunitatea rusească s-a produs o dezbinare cumplită, o partidă acuzând-o pe cealaltă de utilizarea defectuoasă a fondurilor. Chestiunea a ajuns la tribunal, unde Arhiepiscopul Ioan, principalul acuzat al consiliului bisericesc, a fost achitat.

Urma să se ducă la un bolnav cu icoana făcătoare de minuni din Kursk, iar apoi în Canada. Când l-am întrebat dacă se va opri pe aici înainte de plecare, a răspuns scurt: „Dumnezeu știe ce se va întâmpla cu mine astăzi sau mâine”. La plecare, l-am însoțit pe stradă până la intrarea în biserică, unde îl aștepta George Kalfov. George și cu mine am rămas jos, în timp ce Vlădica a urcat în camera lui. După puțin timp, am auzit un zgomot puternic venind de sus. Am alergat până în camera Vlădicăi unde l-am văzut întins pe jos. L-am ajutat să se ridice și să se așeze în fotoliu. Când am întrebat ce s-a întâmplat, a răspuns: „nu știu; nu mi s-a mai întâmplat niciodată”. În acel moment, Vlădica a simțit un fior puternic în trup, părăsindu-ne apoi pentru totdeauna. Asistenții medicali pe care i-am chemat din blocul de alături au confirmat moartea sa, scurtă și ușoară. Ierarhul de atunci din Seattle, Episcopul Nectarie, împreună cu rectorul – arhiereul Andrei Nakonechny (în prezent decedați), au slujit panihida chiar în camera Vlădicăi, repetând-o în biserică, după ce trupul său a fost pus în sicriu. A doua zi, trupul Vlădicăi ajunsese deja în San Francisco.

Așa s-a petrecut ultima mea întâlnire cu Vlădica Ioan, pe care l-am cunoscut și iubit de patruzeci de ani. Iar acum, după douăzeci și cinci ani de la moartea lui, încă resimt foarte mult lipsa lui. Atunci când vizitez mormântul unde se odihnește Vlădica, îi cer sfatul și ajutorul.